

ਜੁਲੀਆ ਦੀ ਕਹਾਣੀ

ਕਿੱਮ ਸ਼ੌਅਰ

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਚਾਅ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਦੂਸਰੀ ਬੇਟੀ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਸ ਖਦਸ਼ੇ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਪਹਿਲੇ ਬੱਚੇ ਵਾਂਗ ਇਕ ਤੰਦਰੁਸਤ ਬੱਚੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੇ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦੇ ਦੋ ਪੰਦਰਵੇਂ ਕਰੋਮੋਸੋਮ ਸਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਨਿਗ੍ਹਾ, ਮੋਟਰ ਸਕਿਲਜ਼ ਅਤੇ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਉੱਤੇ ਅਸਰ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਵਿਕਾਸ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸਿਹਤ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਗੰਭੀਰ ਮਸਲੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ 17 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਸੈਨਸੋਰੀਨਿਊਰਲ ਸੁਣਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਘਾਟ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ।

ਮੈਂਨੂੰ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸੁਣਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਘਾਟ ਉਸ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕ ਹੋਰ ਵਾਧਾ ਸੀ ਅਤੇ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸੁਣਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਘਾਟ ਇਕ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜਿਸ ਐਲੀਮੈਂਟਰੀ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੀ ਸੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਇਕ ਹੀਅਰਿੰਗ ਰੀਸੋਰਸ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸਦਾ ਹੀ ਮੇਰੀ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦੁਭਾਸ਼ੀਏ ਨਾਲ ਇਕ ਬੋਲਾ ਬੱਚਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੁੱਝ ਸਮਾਂ ਲੱਗਾ ਸੀ ਕਿ ਸੁਣਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਘਾਟ ਭਾਸ਼ਾ ਸਿੱਖਣ ਅਤੇ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਸਰ ਪਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਜੁਲੀਆ ਦੀ ਨਿਗ੍ਹਾ ਵੀ ਘੱਟ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਈ ਅਰਲੀ ਇੰਟਰਵੈਨਸ਼ਨ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਮਦਦ ਅਤੇ ਜੁੜੇ ਹੋਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ। ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਉਹ ਲੋਕ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਸਾਡੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਅਜੇ ਤੱਕ ਸਾਨੂੰ ਪੱਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਥਾਂ ਕਿੱਥੇ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਸੀਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਇਕ ਏਜੰਸੀ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਏ ਪਰ ਪਿਛਲੇ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਅਸੀਂ ਲਗਾਤਾਰ ਆਪਣੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਰਗੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦੇ ਆ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਨਤੀਜੇ ਵੱਜੋਂ ਅਸੀਂ ਕਈ ਵੱਖ ਵੱਖ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੇ

ਗਰੁੱਪਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਏ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਇਕ ਗਰੁੱਪ ਲੱਭਣ ਦੀ ਥਾਂ ਜਿਹੜਾ ਸਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰ ਸਕੇ, ਸਾਨੂੰ ਕਈ ਗਰੁੱਪ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਹਰ ਇਕ ਤੋਂ ਵੱਖ ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ। ਕਾਸ਼ ਮੈਂਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਫਰ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਸਫਰ ਦੌਰਾਨ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਸ਼ਲਾਘਾਯੋਗ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗੇ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਜੁਲੀਆ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢ ਦੇ ਐਲੀਮੈਂਟਰੀ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਵਲੋਂ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮਰਪਤ ਪ੍ਰੋਫੈਸ਼ਨਲ ਲੋਕਾਂ ਵਲੋਂ ਉਸ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਸਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਸਹੀ ਥਾਂ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਮੁੱਲਾਂਕਣ ਕਰਦੇ ਰਹਾਂਗੇ।

ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਅਤੇ ਤਣਾਅ ਦੇ ਸਮਿਆਂ (ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਡਾਕਟਰੀ ਲੋੜਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਪੁਆਇੰਟਮੈਂਟਾਂ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੀਆਂ ਰਿਹਾਇਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ) ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਖੁਸ਼ੀ ਭਰੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਤੁੰਲਨ ਬਣਾਏ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਮਨਪਰਚਾਵੇ ਦੀਆਂ ਸਰਗਰਮੀਆਂ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਸਚਰਜ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਚੰਗੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਿਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ।

